

Sf. en á to Gange om Aaret redegøres for Dansk Kvindesamfunds Arbejde modtoges med Velvilje.

Punkt 14: Fra Horsenskredsen forelaa ved Formanden Fru Dagmar Runge — til Fællesstyrelsens og Formændenes store Glæde — en Indbydelse til *Fællesmøde i Sommeren 1919*.

Endelig vedtoges paa Forslag af Fællesstyrelsen følgende Udtalelse: Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse og Formandsmøde forsamlet i København d. 26de Januar 1919 udtaler sin Paaskønnelse af og sin Tilfredshed med det i Rigsdagen fremsatte Forslag om Kvinders Adgang til Embeder og Stillinger og sit Haab om, at dette maa blive gennemført i ikke forringet Skikkelse.

Atter denne Gang fandt Formandsmødet Sted i Kvindernes Køkken. Salen var overfyldt, og Interessen for Forhandlingen holdt sig frisk trods den lange Dagsorden; først henimod Kl. 10 sluttede Mødet men fortsattes for de flestes Vedkommende med endnu en Times hyggeligt Samvær ved Kaffe-bordene, hvor der duftede sødt af rigtig Kaffe.

Det er ikke saa underligt, om det bliver Tradition, at D. K. samler sine Formænd i Kvindernes Køkken; kunde Salen af og til med Nød og næppe rumme de tilstedeværende, saa afbødedes dette Forhold ved at Behandlingen var saa omsorgsfuld og Arrangementet i de hyggelige Værelser nedenunder smukt og festligt. Paa den lykkeligste Maade blev Middagsgæsterne befriet for at mindes alle Dyrstidsbesværigheder. Appelsinerne, der sammen med smukke Blomster gav Bordene Farver, føltes som en Budbringer fra lyse og varme Egne, som vi længe har været afskaaret fra.

Som Afslutning paa Dagens Arbejde blev det vedtaget paa Forslag af A. Stampe-Feddersen at afsende følgende Hilsen til sønderjyske Kvinder:

„Dansk Kvindesamfunds Formænd fra hele Landet, samlede til Møde i København, bringer gennem Nordselsvigske Kvindeforening sønderjyske Kvinder den varmeste Hilsen og udtaler vor dybe Glæde over Haabet om snart at skulle se dem iblandt os.“

Tidens Kvinder.

Vi har fra Redaktionen modtaget første Nummer af dette ny Kvindeblad, og vi har med en ikke ukendt menneskelig Følelse følt et Strejf af Misundelse over Bladets Størrelse, der gør det i Stand til at opridse vide Rammer for sit Arbejdsfelt. Det udgaar paa smukt hvidt Papir, ogsaa det skar lidt i Øjnene — og med et stort og vægtigt Program. „Tidens Kvinder vil samle alle de mangeartede Interesser, som i vore Dage optager danske Kvinders Sind og Tanke, under eet Tag.“

Redaktionen er firedelt og bestaar af: *Margrethe Bæncke, Thora Daugaard, William Jensen* (Ansvarsh.) og *Louise Wright*.

Saa vidt er alt godt, men naar man derfra kommer til Bladets ledende Artikel, læser man og føler sig besynderlig desorienteret — det var ikke det, man havde ventet.

Forfatteren har iagttaget, at „noget, man med en rund Haandbevægelse plejer at kalde Udviklingen, har forandret Kvindens Stilling i social, økonomisk og politisk Henseende“. Ud fra denne runde Haandbevægelse bedømmes Kvinden i gamle Dage og Kvinden i vor Tid. Han — det maa være han — er kommet til det Resultat, at „der er ingen Ben i“ at forstaa den svundne Tids Kvinder; værre er det med Nutidskvinden. Her er Vanskeligheden ikke overvundet til Trods for en „Syndflod af Bøger om Kvinden i gult, i grønt, i blaat, i ingenting“ — det udtømmende Billede mangler vi endnu. Men han indrømmer ogsaa, at hun er ikke let at faa fat paa, og senere i Artiklen har han i Virkeligheden opgivet, at Bladet skal samle Kvinderne, da hedder det, at hun skal fanges. „Vi jager det ædle Vildt overalt, hvor vi sporer det. Som en Tyv kommer vi over hende om Natten, som Pirat krydser vi sendes Farvand.“

Vi skulde ikke have opholdt os ved dette Indlæg i Kvindesagen, hvis det ikke havde staaet i saa forunderlig en Modsætning til de følgende Artikler. Thora Daugaard skriver meget smukt, tænkt og følt om Eline Hansen. Henni Forchammer har en alvorlig og oplysende Artikel om Danske Kvin-

ders Nationalraad. Og saa — efter en Artikel om Sønderjylland — lidt Anekdotestof, en ganske usaglig Anmeldelse af et — moderne Bal-Album, et Interview, om Madame Cahier, der ikke karakteriserer mere end en lidt fyldig Koncertnotits, en Anmeldelse af Thit Jensens „Gerd“, der er formet som en Lovsang og endelig Oversættelse af en Roman — hvad siger de danske Forfatterinder, skal der ikke være Plads til dem under Taget?

Det er umuligt at læse dette første Nummer af Tidens Kvinder uden at faa en bestemt Følelse af, at to forskellige Opfattelser gør sig gældende i dets Spalter. Om det vil blive muligt at arbejde disse sammen til et Hele, vil Fremtiden vise.

Naar en Annonce i Bladet kalder Tidens Kvinder „Danmarks første Kvindeblad, som er politisk uafhængigt“, saa maa vi gøre opmærksom paa, at Kvinden og Samfundet har eksisteret fra 1885 som politisk uafhængigt Kvindeblad.

En Rejsesekretær for Dansk Kvindesamfund.

I „Kvinden og Samfundet“ for 15. Decbr. fremkommer baade Fru Astrid Stampe Feddersen og Fru Gyrithe Lemche med Ønsket om „at D. K. kunde være i Stand til at ansætte en Rejsesekretær, men begge Damerne er enige om at betragte dette Ønske nærmest som en smuk Drøm, der næppe vil kunne virkeliggøres førend — maaske — om mange Aar — fordi Pengene mangler.“

Hvis Fællesstyrelsen ikke var saa mageløs beskeden, hvad Kravene til Medlemmernes Offervilje angaar, kunde vi for længe siden have haft en Rejsesekretær. Det er derfor paa Tide, at vi 10,000 menige Medlemmer lader høre fra os og siger til Fællesstyrelsen: hvis De kan finde en dygtig og vindende Personlighed til dette Arbejde, betaler vi Omkostningerne. Jeg er sikker paa, at det vilde ikke være længe, inden D. K.s Medl. blev klare over, at en saadan Rejsesekretær var ganske uundværlig.

Indenfor K. F. U. K. er vi enige